

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: V. D. M., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), t.č. pobytem
H. 668, T.,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 8.7.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.6.2020 č.j. OAM-1049/ZA-ZA11-HA10-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 8.7.2020 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 8.6.2020 č.j. OAM-1049/ZA-ZA11-HA10-2019, jehož kopie byla připojena, jímž bylo o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že žádost o mezinárodní ochranu je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. V žalobě vyjádřil žalobce svůj nesouhlas se závěry žalovaného, který měl nesprávně zhodnotit podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve všech jejích formách, neboť dle

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

něho byly podmínky pro udělení splněny. Jejich naplnění spatřoval zejména ve vztahu k § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť se obává možného postihu státními orgány domovského státu za jeho nelegální pobyt mimo území X. Dále uvedl, že mu bylo ze strany zastupitelského úřadu odmítnuto vydání nového cestovního dokladu s tím, že ten užívá jiná osoba. Žalobce vyjádřil domněnku, že v případě návratu do X by byl zadržen, následně by mu byla přidělena jiná identita a bylo by s ním zacházeno jako s jinou osobou, proto se bojí o svůj život a zdraví. Závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 8.6.2020 č.j. OAM-1049/ZA-ZA11-HA10-2019** rozhodl žalovaný tak, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany se dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplynulo, že žalobce dne 24.11.2019 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR). Dne 27.11.2019 poskytl žalobce údaje k podané žádosti a mimo jiné uvedl, že je státním příslušníkem X, X národnosti. Z X vycestoval z X přes X (dále jen X) na základě X víza do X v roce 2001. Do ČR přicestoval z Německa v říjnu roku 2016. Poprvé požádal o mezinárodní ochranu v ČR v roce 2016, tehdy mu mezinárodní ochrana nebyla udělena. O mezinárodní ochranu v ČR aktuálně žádá ze stejných důvodů, které uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti, neboť zde nemá legální pobyt. Ve X již nikoho nemá, nemá tam zázemí, ani práci. V dubnu roku 2017 požádal o vystavení cestovního dokladu zastupitelský úřad domovského státu v Praze, avšak nebylo mu vyhověno, protože cestovní doklad na jeho jméno již vlastnila neznámá osoba. Tuto záležitost neuvedl v rámci správního řízení o předchozí žádosti.

Žalovaný při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve X. Konkrétně vycházel ze spisového materiálu k předchozí žádosti o mezinárodní ochranu č.j. OAM-39/ZA-ZA11-2017, Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 31.5.2019 a zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi X 2019 ze dne 26.3.2020. O první žádosti žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 27.7.2017 č.j. OAM-39/ZA-ZA11-HA10-2017, jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana v žádné z jejich forem. Uvedené rozhodnutí následně potvrdily soudy v rámci správního soudnictví. Poté žalovaný shrnul průběh řízení o předcházející žádosti žalobce. Po posouzení aktuálně žalobcem tvrzených důvodů žalovaný konstatoval, že jsou naprosto totožné s těmi uváděnými v řízení o předchozí žádosti, tj. legalizace pobytu na území ČR. Ohledně údajné nové skutečnosti, že nemá cestovní doklad, který mu zastupitelský úřad domovského státu v Praze odmítá vystavit, žalovaný konstatoval, že toto tvrzení bylo již zhodnoceno v průběhu správního řízení o jeho první žádosti. K námitce nevystavení náhradního cestovního dokladu ze strany zastupitelského úřadu domovského státu, protože ten s jeho osobními údaji již vlastní někdo jiný, žalovaný konstatoval, že je jen na zvážení žalobce, jakými důkazními prostředky prolomí tvrzení dotčeného zastupitelského úřadu. Také doplnil, že není oprávněn žalobci vyřizovat jeho cestovní doklad na zastupitelském úřadu domovského státu na českém území. Žalovaný rovněž neshledal žádnou změnu v zemi původu žalobce, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný tak neshledal důvody pro nové posouzení žádosti, neboť žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

hodnocení důvodů žádosti. Z výše uvedených důvodů žalovaný rozhodl o žádosti žalobce tak, jak je uvedeno v žalobou napadeném rozhodnutí.

4. Dne 9.7.2020 požádal žalobce o přiznání odkladného účinku žalobě, tomu však usnesením ze dne 13.7.2020 č.j. 60 Az 28/2020-11, které nabylo právní moci dne 15.7.2020, nebylo vyhověno.
5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 30.7.2020** uvedl, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již druhá v pořadí. O první žádosti bylo vedeno řízení pod sp. zn. OAM-39/ZA-ZA11-2017, jehož závěrem bylo rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany v žádné z jejich forem. Tvrzeným důvodem podané žádosti byla snaha o legalizaci pobytu na území ČR a obava z návratu do vlasti z možného postihu X státními orgány pro nelegální pobyt mimo území X. K tomu žalovaný dále poukázal na to, že o mezinárodní ochranu žalobce požádal v době, kdy mu bylo uděleno správní vyhoštění z ČR pro nelegální vstup na území a neoprávněné pobývání bez cestovního dokladu a víza. K tvrzené obavě z možného postihu domovskými státními orgány za nelegální pobyt mimo území X, žalovaný uvedl, že žalobce pobýval mimo svou vlast přibližně 15 let, nedisponoval cestovním dokladem a tuto situaci po celou dobu neřešil (cestovní doklad ztratil v roce 2001 a o nový si na X ambasádě v ČR požádal dne 14.10.2016). K tomu žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 12.4.2012 č.j. 7 Azs 9/2012-46. K aktuální žádosti žalovaný uvedl, že posoudil a následně provedl srovnání důvodů s uváděnými důvody v první žádosti, v důsledku čehož došel k závěru, že ty jsou totožné. Rovněž měl zkoumat, zda se neobjevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, a které by svědčily o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Za novou skutečnost označil žalobce chybějící cestovní doklad, který mu zastupitelský úřad odmítá vystavit. Tyto údajně nově uváděné skutečnosti však žalovaný neshledal důvodnými pro opětovné meritorní posouzení žádosti a také se nijak netýkaly změny bezpečnostní situace v zemi původu, k níž by od ledna 2017 došlo. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 8.6.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 30.7.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 8.6.2020 předáno žalobci dne 25.6.2020.
7. **V replice žalobce dne 31.8.2020** uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak nereflektoval jeho hlavní námitku týkající se strachu z návratu do X a odmítnutí vydání cestovního dokladu. Přesto, že žalovaný tyto důvody nepovažoval za důvodné pro udělení mezinárodní ochrany, nijak neporovnal tvrzení žalobce s realitou, tzn. že si nenašel konkrétní informace o osobách, které jsou mimo území X a jaká je faktická možnost toho, že po dlouhé době mimo území mohou ztratit např. své státní občanství. Z uvedeného dovodil, že by byl osobou nežádoucí, která není vedena v systému a došlo by při případném návratu k problémům; dokonce by hrozilo riziko, že by mohl být osobou bez státní příslušnosti. Žalovaný neměl ani nikterak zkoumat podmínky toho, jestli se osobám pobývajícím dlouho mimo X skutečně státní občanství odnímá, anebo jsou po určité době mimo území tyto osoby vymazány ze systémů státu. Žalobce dále uvedl, že tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí, že „je jen na zvážení žadatele, jakými důkazními

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

prostředky prolomí tvrzení dotčeného zastupitelského orgánu“, bylo zcela zcestné, neboť pokud žádal o vydání nového cestovního dokladu a bylo mu řečeno, že to není možné, neměl jakoukoliv možnost odporovat; naopak měla být tato skutečnost vzata v potaz, neboť by mohl být vrácen do státu, který ho za svého občana již nepovažuje. Za nesprávné označil žalobce i tvrzení, že tato nová skutečnost týkající se nevydání pasu a neevidování v systémech nebyla považována za novou skutečnost relevantní pro řízení, jelikož se jedná o skutečnost, na základě které dovedl jemu hrozící vážnou újmu. Ta by měla hrozit za situace, kdyby se musel navrátit do X, neboť v případě návratu nemá jakékoliv zázemí, a pokud skutečně nebude veden v systémech ani po návratu, je tím vystaven nebezpečí, které může hraničit s porušením čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ačkoliv tak žalovaný shromáždil některé informace týkající se X, neshromáždil ani jednu informaci, která by se vázala ke konkrétnímu problému žalobce. K tomu dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 25.7.2007 č.j. 2 Azs 41/2007-103 a závěrem setrval na podané žalobě a netrval na nařízení ústního jednání.

8. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
9. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení souhlasili s projednáním věci bez nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
10. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů uvedených v žalobě zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 8.6.2020; soud však z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
11. Dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.“
12. Dle § 10a odst. 2 zákona o azylu „Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“
13. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu „Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

14. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu „Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“
15. Nejdříve považuje soud za nezbytné pro další postup vymezit předmět řízení. V daném případě není předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany dle § 12 až § 14b zákona o azylu, nýbrž rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost žádosti o mezinárodní ochranu, kdy k takovému závěru dochází poté, co žadatel o mezinárodní ochranu neuvede v opakované žádosti žádné nové skutečnosti od předchozí žádosti, které by mohly mít vliv na rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany.
16. K námitkám žalobce soud konstatuje následující. Argumentace žalobce obsažená v žalobě i v replice se toliko omezuje na to, proč měly být žalobcem uváděné důvody shledány důvodnými, nijak už však nereaguje na skutečnost, že řízení o jeho žádosti bylo zastaveno pro nepřijatelnost z důvodu neuvedení či zjištění žádných nových skutečností, které by byly způsobilé k jinému výsledku správního řízení. Argumentace žalobce je tak zcela mimo předmět řízení, neboť soud je v daném případě pověřen k přezkumu rozhodnutí pouze co do důvodů zastavení řízení, nikoliv k věcnému přezkumu, zda a proč nebyla žalobci mezinárodní ochrana v žádné z jejich forem udělena. Z těchto důvodů tedy soud přezkoumal napadené rozhodnutí v tom směru, zda žalobce skutečně neuvedl v řízení o žádosti nové skutečnosti či důvody, které by odůvodňovaly věcné vyřízení jeho žádosti.
17. V případě, kdy cizinec podá opakovanou žádost, je správní orgán povinen nejdříve posoudit, zda je vůbec přípustná, tj. věcně projednatelná. Přípustnost posuzuje dle kritérií uvedených v § 11a odst. 1 písm. a) a b) zákona o azylu. Ty určují, že pro přípustnost opakované žádosti je ze strany žalobce nezbytné uvést nové skutečnosti nebo zjištění (srovnej rozsudek NSS ze dne 30.6.2009 č.j. 4 Azs 23/2009-64), které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Současně je správní orgán povinen zjistit, zda se taková nová objektivní skutečnost či zjištění neobjevily (srovnej rozsudek NSS ze dne 3.10.2017 č.j. 9 Azs 185/2017-38).
18. Ze správního spisu vyplývá, že v případě žalobce se již jedná o druhou žádost o mezinárodní ochranu podanou v ČR, tudíž se jedná o opakovanou žádost. V průběhu řízení o první žádosti vedeném pod sp.zn OAM-39/ZA-ZA11-2017 uvedl žalobce jako důvody své žádosti zejména snahu o legalizaci pobytu na území ČR; chybějící doklady a z toho plynoucí strach z návratu do vlasti a problém s jejich obstaráním. V aktuálním řízení o žádosti o mezinárodní ochranu uvedl mimo jiné doslova „Mám stále stejný důvod.“ a následně upřesnil, že stále přetrvává snaha o legalizaci pobytu a strach z návratu pro chybějící doklady a problém s jejich obstaráním.
19. V aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí uvedl žalovaný souhrn své argumentace z rozhodnutí o předcházející žádosti žalobce (ze dne 27.7.2017 č.j. OAM-39/ZA-ZA11-HA10-2017), kde došel k závěru, že žalobcem uváděné důvody nebylo možné vyhodnotit jako azylově důvodné; současně na své odůvodnění odkázal. V uvedeném řízení se vypořádal s žalobcem tvrzeným nebezpečím pramenícím z toho, že není veden v systému vedeném zastupitelským úřadem X a z obav v případě návratu do X po dlouhodobém nelegálním pobytu mimo jeho území a snaze zlegalizovat si v ČR svůj pobyt za účelem vyšší úrovně života. Posouzením „nové“ uvedených důvodů a jejich komparací s těmi

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

uváděnými v žádosti ze dne 17.1.2017 se žalovaný zabýval na str. 3-4 napadeného rozhodnutí. Ačkoliv se jedná o stručné zdůvodnění, považuje jej soud s ohledem na okolnosti případu za dostatečné, neboť na jeho základě je možné jasné seznat a porozumět, že žalobce uvedl tytéž důvody jako v případě předchozí žádosti i s tvrzením ohledně nevydání dokladu pro jeho užívání jinou osobou. Současně žalovaný konstatoval, že neshledal žádné změny v zemi původu žalobce od doby rozhodnutí o jeho první žádosti, které by mohly představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Za tímto účelem si obstaral podklady, které jsou součástí spisového materiálu a informace v nich obsažené korespondují se závěry žalovaného. Nutno uvést, že žalobce žádné takové změny ani nenamítal.

20. Soud k uvedenému dále uvádí, že žalovaný postupoval v intencích § 11a odst. 1 zákona o azylu, když zjišťoval nové skutečnosti, přičemž jedinou „staro-novou skutečností“ bylo tvrzení žalobce o nemožnosti obstarání si dokladu z důvodu jeho využívání jinou osobou. Uvedené tvrzení žalovaný správně vyhodnotil jako azylově nerelevantní, neboť měl žalobce možnost tuto skutečnost uvést již v prvním řízení o žádosti, jak vyplývá z protokolu o poskytnutí údajů ze dne 27.11.2019, kde žalobce uvedl *„Poslední informaci jsem dostal v květnu 2017 od osoby, kterou jsem zmocnil, že na moje jméno někdo cestovní pas vlastní, proto mi doklad nevydají.“* V témže protokolu rovněž k otázce č. 24 *„Důvody žádosti o mezinárodní ochranu“* mimo jiné uvedl *„Mám stále stejný důvod. (...)“* Rovněž, jak vyplývá ze správního spisu, žalobcovy námitky ohledně neevidování jeho osoby v systému byly v řízení o předchozí žádosti rozptýleny, a to konkrétně na str. 5 rozhodnutí ze dne 27.7.2017 č.j. OAM-39/ZA-ZA11-HA10-2017 *„K tvrzení žadatele, že mu náhradní cestovní doklad nebyl vydán, protože jej nemohli identifikovat v systému, správní orgán konstatuje, že toto tvrzení žadatele je podivné, jelikož ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany doložil zápis z pobytové knížky vydané X státním orgánem Policií čtvrti Q8, ze dne 28. 10. 2010, na jméno žadatele M. V. D., kde figuruje jako manžel a na jméno M. T. H. T., což je žadatelův syn. Z tohoto dokumentu lze usuzovat, že žadatel figuruje v evidencích X státních orgánů. Správní orgán své tvrzení dokládá i skutečností, že žadatel v průběhu správního řízení nijak nedoložil podání žádosti o vystavení náhradního cestovního dokladu na X ambasádě v Praze, ačkoli uvedl, že kopii předmětné žádosti má jeho právní zástupkyně.“* Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že žalobcem „nově“ tvrzený důvod lze podřadit pod již uváděné důvody, a to neochotu zastupitelského úřadu vydat žalobci nový doklad. K tomu soud připomíná, že stejně jako v řízení o první žádosti ani nyní žalobce nepředložil o těchto tvrzeních žádný doklad, který by jim tvrzené problémy potvrdil a bylo je tak možné verifikovat. Žalobcem tvrzené důvody tak i nadále zůstávají v rovině pouhého tvrzení, s kterým se již žalovaný vypořádal v rámci rozhodnutí o první žádosti. V této souvislosti soud připomíná, že žalobce byl opakovaně poučen o povinnosti uvést veškeré důvody, které by na posouzení jeho žádosti měly vliv. Jelikož tak žalobce neučinil již v řízení o jeho první žádosti, musí nyní nést negativní následky své tehdejší pasivity v tomto směru.
21. Dále soud podotýká, že se jeví tvrzení žalobce i v aktuálně projednávané žádosti o jeho neevidenci v systému jako nedůvěryhodné, neboť žalobce operuje také se skutečností, že na jeho jméno někdo doklady užívá. Veškerá tvrzení žalobce v tomto směru, tedy i tvrzení ohledně užívání dokladu jinou osobou, shledává soud jako nedůvěryhodná a dále upozorňuje žalobce, stejně jako žalovaný, že není cílem institutu mezinárodní ochrany řešit problémy žalobce s vyřízením jeho tvrzených problémů s obstaráním nových

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

dokladů. Ty je žalobce povinen vyřešit právě se zastupitelským úřadem a nikoliv se uchýlovat z tohoto důvodu k podání žádosti o mezinárodní ochranu.

22. Z výše uvedených důvodů shledal soud žalobu nedůvodnou, neboť žalobce neuvedl ani nebyly jinak zjištěny nové skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona a tím splnil podmínky o přípustnosti žádosti dle § 11a odst. 1 písm. a) a b) zákona o azylu. Jelikož byly splněny podmínky pro postup dle § 10a odst. 1 zákona o azylu, nebyl žalovaný povinen posuzovat, zda žalobce splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Tudíž žalobcovy námitky tímto směrem soud považuje za liché.
23. Soud rovněž uvádí, že žalobcem uplatněný žalobní bod stran ztráty státního občanství v replice ze dne 31.8.2020 je novým žalobním bodem, který nebyl uplatněn již v žalobě. Jelikož se tento nový žalobní bod poprvé objevil až v době, kdy uplynula lhůta pro podání žaloby, tedy po lhůtě určené i k rozšíření žaloby o nové žalobní body, není k němu ze strany soudu přihlíženo.
24. Jelikož shledal žalovaný podmínky pro zastavení řízení z důvodu nepřípustnosti opakované žádosti žalobce za splnění, jednal v souladu s § 10a odst. 1 zákona o azylu, stejně jako s § 10a odst. 1 zákona o azylu, když věcně neposuzoval žalobcem uváděné důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobcem vytýkané pochybení žalovaného, který tak neučinil, tudíž soud neshledal důvodným, neboť v takovém případě se o žádné pochybení ze strany žalovaného nejednalo. V případě, kdyby tak žalovaný učinil, jednal by nad rámec své povinnosti, jelikož by přistoupil k věcnému projednání žádosti, aniž byly pro takový postup splněny zákonné podmínky. Žalovaný správně nejdříve posoudil, zda je žádost přípustná dle § 10a odst. 1 zákona o azylu ve spojení s § 11a odst. 1 téhož zákona, přičemž došel k závěru, že jsou splněny podmínky pro procesní ukončení řízení o žádosti žalobce z důvodu absence nově azylově relevantních důvodů. Soud tento postup žalovaného kvituje a plně se s jeho závěry ztotožňuje.
25. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), neboť žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy a soud žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 30. září 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.